

Voer voor psychologen

**100.000.000 euro in vier jaar
450.000 euro per week**

Ruben Mooijman

Waar bleef de verontwaardiging? Waarom stuurde niemand boze ingezonden brieven? Waar waren de ongeruste analyses in de kranten? Of de bezorgde commentaren in de talkshows?

Honderd miljoen euro in vier jaar, gaat Kevin De Bruyne verdienen. Per week ontvangt hij 450.000 tot 500.000 euro, een veelvoud van waar een modale werknemer een jaar voor moet werken. Extreem hoge bedragen. Maar in tegenstelling tot de lonen van politici, ondernemers of ceo's zijn de exorbitante bedragen die sporters verdienen, zelden of nooit onderwerp van maatschappelijke controverse. Ik ben niet de enige die die vaststelling doet. Verscheidene journalisten verwonderden zich er deze week over op Twitter.

Volgens de deskundigen kan de hoogte van lonen op twee manieren bekeken worden. Ten eerste is er het concept van verdienste. Iemand die uitzonderlijke prestaties levert, mag daarvoor beloond worden. Dat is bij De Bruyne zeker het geval. Toch is dit geen bevredigende verklaring. Want ook de wereldkampioenen discuswerpen, kajakvaren en hinkstapspringen leveren uitzonderlijke prestaties. Maar niemand pleit ervoor om hen een

miljoenenloon uit te betalen. Bovendien, zullen filosofen opwerpen, heeft De Bruyne zijn sportprestaties niet alleen aan zijn eigen inspanningen te danken, maar ook aan zijn aangeboren talent.

De exorbitante bedragen die sporters verdienen, zijn zelden of nooit onderwerp van maatschappelijke controverse

---

Het tweede concept is dat van de markt: veel mensen zijn bereid te betalen om De Bruyne aan het werk te zien, of om een replica van zijn shirt te kunnen dragen. Dat hij een deel van die verdiensten ontvangt, lijkt niet meer dan billijk. Maar als een succesvolle ceo volgens hetzelfde concept een extreem hoge bonus krijgt, omdat hij zijn bedrijf zeer winstgevend heeft gemaakt, hebben we het daar moeilijker mee. De ceo 'doet dan gewoon zijn werk', net als zijn secretaresse of zijn chauffeur.

De econoom Sherwin Rosen beschreef in 1981 het 'superstar'-effect. Zo noemde hij het verschijnsel dat een steeds groter deel van de beschikbare middelen in een bepaalde markt naar een steeds kleiner aantal superstars gaat. De verklaring daarvoor is technologische vooruitgang. Manchester City heeft dankzij het internet en de proliferatie van sportuitzendingen overal ter wereld aanhangers. De toppers eigenen zich een groter deel van de markt toe, ten koste van de middelmatigen.

Maar ook daarmee is niet verklaard waarom voetbal-lonen zo weinig ophef veroorzaken. Misschien moeten we daarvoor niet kijken naar economen, maar naar psychologen. Een ceo die hoge winsten boekt, doet dat ten koste van de consument. Een zeer doortastende politicus maakt zich zelden bij iedereen geliefd. Maar een sporter die een doelpunt maakt, geeft zijn fans gewoon een goed gevoel. Dat mag wat kosten, blijkbaar.